

щото друга, по-важна работа го теглеше къмъ югъ. Затова, когато мѣстни люде проведоха войниците му по околенъ пѣтъ къмъ Филипополъ и той внезапно се намѣри предъ бойниците му, задъ градскитѣ стени намѣри само тамошнитѣ павликяни, които го посрещнаха съ радостъ. Всички гърци бѣха напуснали града, отъ страхъ предъ неочаквано явилата се огромна рать.

Отъ тамъ Фридрихъ все пакъ изпрати любезно послание до протостраторъ Камица, като го молѣше да не дири поводъ за разваляне на добритѣ отношения, защото той може съ сила да си отвори пѣтъ презъ проходите и ако иска, може да се укрепи яко въ крепостта Филипополъ и отъ тамъ да почне жестоки нападения на ромеитѣ, ала предпочита да не развалятъ договора, защото дѣлото, което го зове къмъ югъ, не може да търпи отлагане и забавяне.

Протостраторътъ препрати писмата въ Константинополъ, ала отъ тамъ му отвърнаха съ мѣмрене, че не е нападналъ кръстоносцитѣ, когато се били прѣснали да дирятъ храна.

Двама конници препускаха като опънати стрели по посока на Фридриховия лагеръ. Пристигнаха на мръкване и поискаха да бѣдатъ въведени при императора. Той ги прие веднага. Въ шатрата нахлуха загрижени военачалници, епископи, велможи. Отъ дѣсно на императора стоеше наследникътъ му Швабскиятъ херцогъ.

— Единъ арменецъ ни съобщи, че тази нощъ две хиляди гръцки конници, начело съ Камица, сѣ тръгнали да ни нападнатъ.

— Проклетие! — извика Швабскиятъ херцогъ. — Ще ни го платятъ прескѣпно това предизвикателство!

Фридрихъ не можа повече да удържи възмущението си:

— Петъ хиляди наши конници да тръгнатъ срещу гърцитѣ и да ги унищожатъ! А главниятъ ми писецъ веднага да дойде. Ще му кажа какви послания да напише до сръбския князь и българския царь... Ахъ, дано не е вече късно! Имаха право тия люде!